

Är freden möjlig när kriget är heligt?

– minnesbilder från medlingsuppdraget
i kriget mellan Irak och Iran

Till Jan Eliasson på 80-årsdagen

Till Jan på 80-årsdagen,

Hur uppvaktar man en 80-åring som har allt, har haft världen som arbetsfält och som vunnit erkännande överallt?

Jag har gjort det enkelt för mig, jag uppvaktar dig med ett minne från ett av dina många internationella uppdrag.

Jag hämtade fram mitt reportage i tidningen VI från augusti 1981 om Olof Palmes och ditt medlingsarbete i kriget mellan Irak och Iran. Jag fick hjälp av redaktionschefen på tidningen VI att ta fram texterna, jag fick hjälp av min gode vän Henric Gustafson att designa denna skrift.

Den innehåller nu mitt reportage om medlingsresan i juli 1981, sidorna 1-7, min intervju med Olof Palme, sidorna 10-11, min ledarartikel på sidan 13 samt mina frågor och dina svar på temat "hur gick det sen", en intervju från sommaren 2020, på sidorna 14-15.

Väl bekomme – och tack för att jag fick följa med på denna etapp i din långa medlarresa i en konfliktfylld värld!

Allan Larsson

Olof Palme och Jan Eliasson i FN-planet

Har freden en chans, när kriget är heligt?

Fem dagar med Palme på fredsresa

Fyra gånger tidigare har Olof Palme fredsförhandlat med ledarna i Teheran och Bagdad. Nu kommer han till sitt femte, men långt ifrån sista möte. Många frågar sig om han har en chans att få Iran och Irak att nå en fredlig lösning. Två krigförande stater med så oförenliga ståndpunkter. Har freden en chans, när kriget är heligt?

Vi:s Allan Larsson följde som enda journalist Olof Palme på hans femte fredsresa.

TEXT OCH BILD: ALLAN LARSSON

Solen steker Teheran, när FN-flygplanet med Olof Palmes fredsmission landar på Mehrabad-flygplatsen i den iranska huvudstaden. Detta är Olof Palmes sjätte besök i Teheran på ett år, hans femte besök som FN-medlare, hans andra besök på en vecka.

Det finns en särskild spänning inför det här besöket. Olof Palme har aviserat att han tänker lägga fram ett ramförslag till en fredsuppgörelse för att få slut på kriget, det nio månader långa kriget mellan Irak och Iran. Inför detta har båda sidorna skärpt tonen i propagandakriget. Så här säger

Olof Palme och Jan Eliasson anländer till flygplatsen i Teheran

en talesman för regeringen i Teheran till mig några timmar innan Palme anländer:

- Irak startade kriget och bedriver ett angreppskrig mot våra hem och våra islamska ideal. Vi kämpar inte för vår jord (soil) utan för våra själar (souls). Vi kämpar ett heligt krig, ty Koranen säger att man ska försvara sina ideal. Lyssnar man till rösterna från den motsatta sidan, från Bagdad, så hör man också där ett hotfullt tonfall:
- Iran har hotat oss och beskjutit våra gränsbyar. Vi för en kamp för Iraks självständighet och vi vill hindra Iran från att sprida sin islamska revolution till de arabiska staterna.

Det finns många som har frågat sig om Olof Palme har någon chans att få två krigförande stater, som har så oförenliga ståndpunkter, att nå en fredlig överenskommelse. Har freden en chans, när kriget är heligt?

Palme tas emot av en delegation från det iranska utrikesdepartementet, ledd av en kabinetssekreterare i grönbrun kakidress och grova skor. 1978 deltog han i revolutionen, 1979 var han med och ockuperade den amerikanska ambassaden. Nu är han en av dem som bestämmer den iranska utrikespolitiken.

I Vip-rummet på flygplatsen börjar överläggningarna – om hur överläggningarna ska gå till. Den iranska regeringen vill ha Palmes skrivna förslag för översättning och studium. Först därefter vill regeringen ha en direkt överläggning med Palme. Men Palme själv vill överlämna sitt ”underlag för

fortsatta fredsdiskussioner” som han kallar det och ge sin presentation av innehållet. Sen vill han återkomma än en gång och inhämta den iranska reaktionen.

På hotell Esteghlal, förr i världen hette det Hilton, upprättar FN-kommisionen sitt högkvarter, väl skyddat av iranska säkerhetsmän. Från sitt fönster kan Palme se ut över den iranska huvudstaden, som nu har en befolkning nästan lika stor som Sveriges, över åtta miljoner människor.

Härifrån ser jag tjugo, trettio kanske fyrtio stora byggen: hotell, kontorshus, nya stadsdelar med bostadshus. Men nästan all byggnadsverksamhet ligger nere sedan några år tillbaka. Byggena är ofullbordade och lyftkranarna står som jättelika stålfåglar i samma avvaktande ställning som de stått i månader.

I flygplanet på väg till Teheran har Palme och hans medarbetare gjort de sista formuleringssändringarna i det sju sidor långa fredsdokumentet. Nu ska det renskrivas, sen ska det översättas till persiska innan det kan bli några överläggningar.

Under tiden tar generalsekreterarens speciella sändebud – så kallas Palme – på sig ett par urblekta träningsoverallbyxor, drar sockarna utanpå byxorna och sätter på sig gymnastikskorna. Följd av två säkerhetsmän, båda korrekt klädda i kavaj för att dölja pistolhölstren, ger sig Palme ut på en motionsrunda längs gatorna upp mot bergen ovanför hotellet. FN:s närvaro kan som bekant ta sig många uttryck, men denna form står i en klass för sig. Folk vänder sig om och tittar förvånat. En del känner igen Palme och hejar på

Olof Palme på joggingtur i Teheran, följd av två beväpnade säkerhetsmän i kavaj, den ene syns till vänster på bilden.

honom. En och en halv timme senare är han tillbaka vid hotellet, följd av två säkerhetsmän på något stumma ben, men fortfarande med kavajerna på. Förra gången Palme var i Teheran – för fyra dar sedan – pågick oroligheter. Det var en följd av att parlamentet hade beslutat att avsätta president Banisadr. Stora människomassor var i rörelse. Vapen kom till användning. Skottlossning pågick runt regeringsbyggnaderna, när FN-kommissionen satt i överläggningar med den iranska regeringschefen.

Den här gången rapporteras allt vara lugnt i de centrala delarna av stan. Men på kvällen bryts tystnaden på hotellet av ljudet från en våldsam skottlossning nere i trädgården. Jag ser en beväpnad man dra av en kulsprutesalva mot en folkmassa. De som träffas av skotten faller som käglor.

Men denna gång är skjutandet och dödandet inte verklighet. Det hela utspelar sig på en bioduk, uppspänd i trädgården. Just denna kväll visas en amerikansk våldsfilm av grävsta slag. Detta är en av de mera bizarra kulturyttringarna i ett land, som på allt sätt försökt frigöra sig från det amerikanska inflytandet under den gamla regimen, ett land som har mer än nog av skottlossning.

FN-representanterna får vänta länge för att få till stånd ett möte med de iranska ledarna. Premiärminister Rajai är på resa till Tabriz. Det är han som är ordförande i det tre man starka presidentrådet, som leder landet fram till dess en ny president har valts i slutet av juli. Det är med honom som Palme ska förhandla.

Beskedet dröjer och under tiden kan Palme hämta moraliskt stöd i ett islamskt tänkespråk som han hittar på en tavla i hotellvestibulen: ”Det största modet är tålamodet”.

Palme befinner sig nu nära den punkt, där han kan få till stånd ett genombrott i diskussionerna och en reell förhandling om fred. Därför vill han understryka att det dokument som han har arbetat fram, inte är ett formellt förslag till fredsuppgörelse, utan ett underlag för fortsatta diskussioner. Men risken är stor att de iranska ledarna säger blankt nej och därmed blockerar eller omöjliggör kommissionens arbete. Vad ska egentligen hända de närmaste timmarna och dagarna?

Bakom det här sju sidor långa dokumentet, som nu ska studeras av statsledningarna i Teheran och Bagdad, ligger åtta månaders intensivt arbete, en serie förhandlingar i de båda huvudstäderna, möte i New York, där Palme avlägger rapport för generalsekreteraren efter varje förhandlingsrunda, kontakter med ledarna för de alliansfria staterna och för de islamska staterna, eftersom dessa båda grupperingar också har upprättat fredsmissioner i den här konflikten.

Det hela började i oktober i fjol när FN:s säkerhetsråd diskuterade hur man skulle förhålla sig till kriget mellan Iran och Irak. FN beslutade utse

Olof Palme kopplar av på sitt hotellrum efter ankomsten till Teheran – nästa dag möte med de iranska politiska ledarna.

en representant med uppgift att undersöka förutsättningarna för en fredlig uppgörelse. Olof Palmes namn kom upp. Han var godtagbar både i Teheran och Bagdad, tack vare hans ställningstaganden i en rad internationella frågor. De nio medlemsländerna i säkerhetsrådet enades snabbt om att be honom åta sig uppdraget.

Han tackade ja och tre dagar därefter kom han till New York och FN för att utse sina medarbetare, en grupp på fem personer med stor erfarenhet av FN-arbetet, med biträdande generalsekreterare Cordovez i spetsen. Med sig från Sverige hade han Jan Eliasson, 40 år och departementsråd i utrikesdepartementet. Omedelbart därefter reste gruppen till Teheran och Bagdad för att lyssna på de iranska och irakiska ledarnas uppfattning om kriget.

I Teheran träffade han Banisadr, som var president och överbefälhavare. Men han träffade också Rajai, Beheshti och Rafsanjani, de tre mest framstående politiska ledarna vid sidan av presidenten. Med Banisadr, som hade levt i exil i Paris, fördes förhandlingarna på franska, med Beheshti, som varit ”mulla”, dvs religiös ledare i Hamburg, fördes samtalen på tyska och med Rajai, premiärministern, via tolk på engelska.

I Bagdad träffade han på samma sätt presidenten Saddam Hussein, vice premiärministern Tareq Aziz, utrikesminister Sadoun Hammadi och statssekreterare Ismet Kittani.

Här pågick samtalen till långt frampå kvällarna och avslutades med jättelika middagar, allt i enlighet med landets tradition av stor gästfrihet.

Vid första besöket i november i fjol ägnade sig FN-representanterna åt att lyssna på uppfattningarna i de båda länderna. Ett nytt besök kom till stånd i januari i år. Då började man tala om vissa principer, som borde ligga till grund för en uppgörelse. Nästa mötesomgång genomfördes i februari. Då diskuterades tänkbara lösningar på olika tvistefrågor i konflikten, bl a den centrala frågan om gränsfloden Shatt-al-Arab.

Det fjärde mötet planerades att komma till stånd i juni. Men i Teheran pågick maktkampen i den högsta ledningen. Banisadr blev avsatt som överbefälhavare och hans kompetens som president var ifrågasatt. Skulle FN-kommissionen resa till Teheran eller inte? Palme fattade beslutet att genomföra resan som planerat. Samtalen om förutsättningarna för en fredlig lösning måste fortsätta, oavsett vilka personer som utgör statsledning, hävdade han. För övrigt var kontakterna med den nya ledartrion redan etablerade.

Vid det fjärde mötet handlade diskussionerna bl a om de militära aspekterna på ett vapenstillestånd och hur ett tillbakadragande av trupperna ska genomföras. Nu visste båda sidorna att Palme arbetade på ett dokument, som de skulle få ta ställning till. Detta var inte ett tillfälle när parterna visade någon beredskap till eftergifter.

Nu står Palme inför det femte möte i Teheran och ett efterföljande möte av samma slag i Bagdad, där förslaget ska presenteras och reaktionerna ska inhämtas. Ska det bli ett genombrott i samtalen? Ska freden verkligen ha en chans, trots att kriget är heligt?

Efter en och en halv dags väntan får Palme träffa premiärminister Rajai och dennes ställföreträdare, Rafsanjani jr, yngre broder till talmannen. Då har försvarsrådet redan diskuterat förslaget och gjort ett uttalande. I det sägs att den viktigaste punkten, kravet på att de irakiska trupperna omedelbart ska dras tillbaka från Iran, inte finns med. Men trots det vill man fortsätta att studera dokumentet för att se om det finns något positivt i det. Nervositeten minskar något bland Palmes medarbetare. Svaret innebär inte något nej, och det är tillräckligt.

Efter en och en halv timme kommer Palme och hans fyra experter ut. Tystnaden och ansiktsuttrycken talar sitt tydliga språk. Reaktionerna har varit hårdare än väntat. Inget har ändrats i den iranska hållningen. Men FN:s representant får visst fortsätta försöken, om han kan komma fram med något bättre.

Nu gäller det att snabbt hinna till Bagdad och presentera förslaget för den irakiska regeringen, innan några uppgifter läcker ut om förslaget och når fram via massmedia. Bagdad ligger bara en timmes flygresa från Teheran. Men nu går en krigszon mellan de båda länderna och den enda möjliga flygkorridoren går norrut i Iran, genom Turkiet, ner genom Syrien och in i Irak, en flygning som tar oss 4-5 timmar.

När skymningen faller över Bagdad och temperaturen kryper ner mot 40 grader, ger sig Palme i väg till mötet med vice premiärministern Tareq Aziz och utrikesminister Sadoun Hammadi.

Palme får presentera sitt förslag, men får inga omedelbara reaktioner. Första dokumentet studeras av den irakiska regeringen, sen vill man ha en ny diskussion.

Efter ytterligare en dags väntan, är det dags för nya förhandlingar, först med regeringen, sen med president Saddam Hussein själv, Iraks starke man, en av dem som gjorde revolution i Irak 1968 och som sedan dess befunnit sig i ledningen för landet. Ska han acceptera att dra tillbaka sina trupper från Iran, för att möjliggöra förhandlingar om Shatt-al-Arab och de övriga frågorna i konflikten? Eller tänker han fortsätta kriget i förhoppningen att maktkampen i Iran ska leda till ytterligare försvagning av fienden och en förmånligare uppgörelse?

Även de irakiska ledarna intar mycket bestämda positioner. De är mycket väl förberedda och de utvecklar sina ståndpunkter med stor skicklighet. Men slutsatsen av samtalen i Bagdad är ändå att FN-kommissionens förslag till fredsavgörelse kan fungera som underlag för fortsatta förhandlingar. Innan FN-planet lyfter från Bagdads flygplats hinner Palme få de senaste nyheterna från Teheran: En bomb har sprängts i det iranska revolutionspartiets högkvarter. Över 70 personer har dödats. Bland dem partiledaren och Irans starke man Beheshti, en av dem med vilka Palme fått mycket god kontakt.

Några timmar senare är vi framme i Genève. På den elfte dagen av denna långa fredsresa kan Palme rapportera till sin uppdragsgivare, generalsekreterare Kurt Waldheim, att ramen för en fredsavgörelse har lagts fram, att ingendera sidan har accepterat det, men att båda sidorna är beredda att fortsätta diskussionerna på grundval av dokumentet.

En smal och bräcklig spång har lagts ut i den minerade terräng, som en förhandling med två krigförande stater innebär. Men ännu är en fredlig lösning av konflikten långt borta.

Vid presskonferensen i Genève efter mötet med Waldheim frågar en engelsk journalist:

- Hur länge tänker ni hålla på med det här uppdraget, mr Palme. Ni har ju en del inrikespolitiska uppgifter också?
- Jovisst, men som ni vet är jag rätt envis!

Presskonferens på flygplatsen, Olof Palme intervjuas av en radiojournalist och en skrivande journalist, allt övervakat av ledaren för mottagningskommittén.

Presskonferens i Geneve, till höger om Olof Palme sitter chefen för FN-kontoret i Geneve och till höger om denne skymtar Jan Eliasson.

Fem frågor till Olof Palme

Vi: Du har nu förhandlat i månader med regeringarna i Bagdad och Teheran, och du har fått en bättre inblick i den här konflikten än någon annan. Hur vill du beskriva den?

Olof Palme: Kriget har sin grund i motsättningar, som har tusenåriga traditioner, motsättningar mellan perser och araber. Under de senaste åren har relationerna präglats av ömsesidig misstänksamhet. Å ena sidan har Iran känt sig hotat av Irak. Å andra sidan har Irak fruktat att den iranska revolutionen skulle spridas till Irak. Därtill kommer en territoriell konflikt, som framför allt gäller rätten till gränsfloden Shatt-al-arab. Allt eftersom tiden gått har kriget allt mer kommit att gälla de territoriella frågorna.

Vi: Några av representanterna för den iranska regeringen, som jag talade med, beskrev konflikten som ett heligt krig. Har freden en chans, om kriget är heligt?

OP: I det ögonblick som det finns en politisk vilja hos båda parter att göra slut på kriget, kan det gå snabbt att nå fred. Vi har under de här åtta månadernas samtal sorterat ut rätt många frågor. Vad som återstår är den politiska viljetrytningen. Den kan inte medlaren åstadkomma, den måste parterna svara för.

Jag tror dessutom att resorna har bidragit till att hålla nere aktiviteten i kriget. Visserligen dödas 50-100 personer varje dag i striderna, men jag är övertygad om att det skulle ha varit ännu värre om inte medlingsförsöken hade pågått. Redan av det skälet anser jag att det har varit värt ansträngningarna.

Vi: Vad innehåller ditt fredsförslag?

OP: Jag har redovisat förslaget för regeringarna i Iran och Irak och bett dem ta del av det. Jag kan inte nu gå in på några detaljer. Men innebörden av förslaget är att det ska utgöra ett underlag för fortsatta förhandlingar och det innehåller en helhetslösning i tre delar.

Den första innehåller vissa principer: icke-inblandning, icke-användning av våld, frihet för sjöfarten i Persiska viken mm.

Den andra delen består av en plan för vapenstillestånd och tillbakadragande av trupperna.

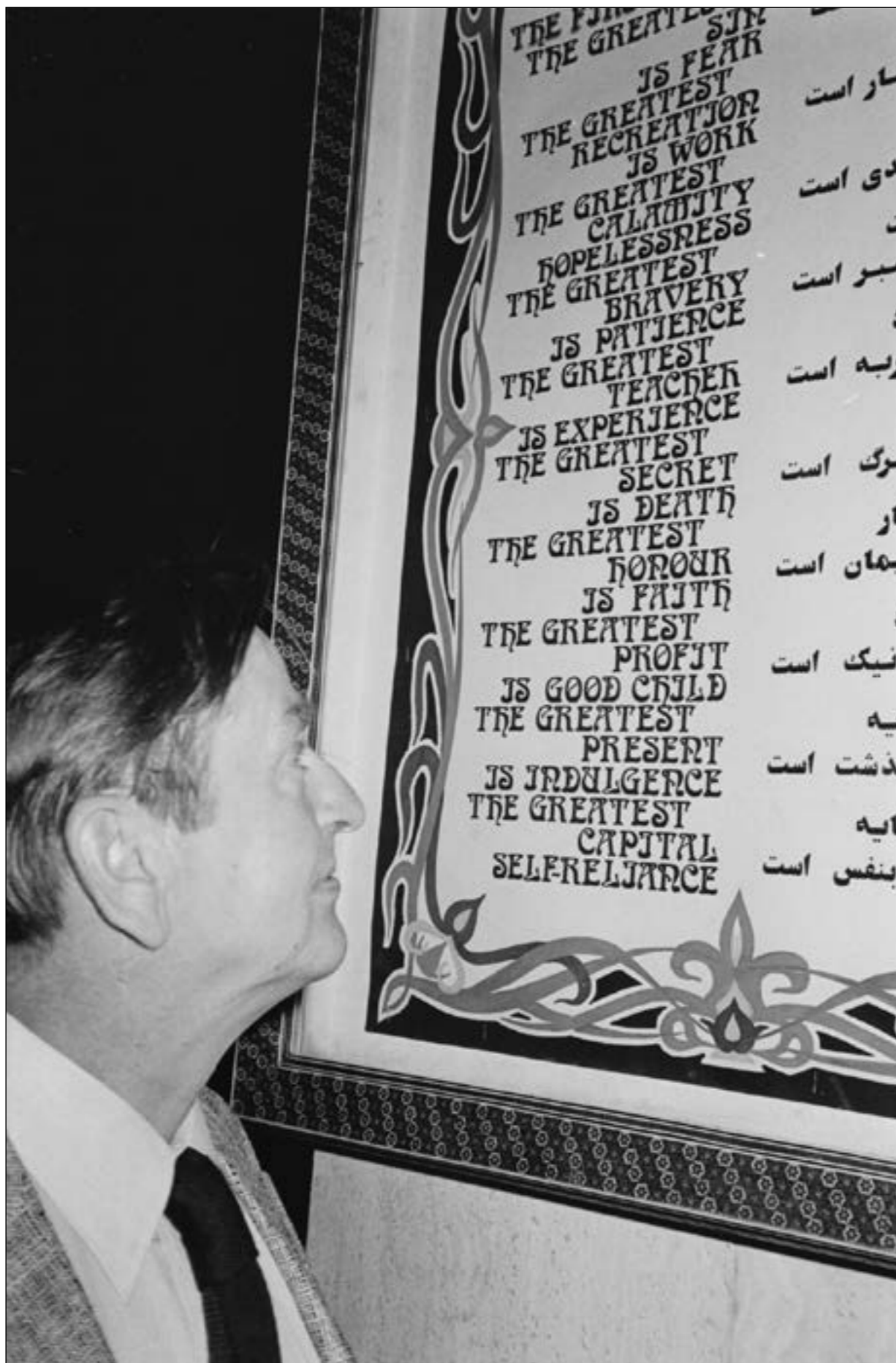
Den tredje delen innehåller en lösning av de utestående tvistfrågorna, framför allt frågan om rätten till gränsfloden Shatt-al-Arab och frågan om landgränserna.

Vi: Vad innebär den inrikespolitiska situationen i Teheran för möjligheterna att få till stånd en fredlig uppgörelse i kriget?

OP: Jag fick klart för mig att den mycket starka splittringen omöjliggjorde en uppgörelse. Det är nödvändigt att nu avvakta tills det har skett en konsolidering av det inrikespolitiska läget.

Vi: Du har nu två mycket krävande internationella uppdrag, FN-uppdraget och ordförandeskapet i den Internationella nedrustningskommissionen. Är det möjligt att förena dessa uppgifter med uppgiften som partiledare?

OP: Om jag kan bidra till en lösning av dessa båda internationella problem, så är det till gagn för landet. Men eftersom man alltid måste ge förtur åt de inrikespolitiska uppgifterna, så innebär de här båda uppdragen i första hand att jag måste avstå från en del av privatlivet, läsning, ledighet. För övrigt är partiet så mycket mer än bara partiledaren.

I receptionen i hotellet i Teheran fanns denna tavla med persiska ordspråk; Olof Palme noterade särskild det som säger att "the greatest bravery is patience".

Mellan Bagdad och Teheran

Har freden en chans när kriget är heligt?

Jag ställde den frågan till Olof Palme, sedan jag under nästan en vecka haft tillfälle att följa honom under hans uppdrag som FN-medlare i kriget mellan Iran och Irak. Det var hans femte besök i Bagdad och Teheran på åtta månader, den förhandlingsomgång, då han la fram ett ramförslag till en fredsuppgörelse.

När kriget bröt ut i september i fjol tilldrog det sig stor uppmärksamhet i nyhetsförmedlingen i väst. Det uppfattades som ett hot mot västvärldens försörjning med olja från området runt Persiska viken, och det fanns en risk att stormakterna skulle lägga sig i konflikten.

Men oljeleveranserna till väst fortsatte, trots kriget. Och stormakterna höll sig utanför konflikten. Samtidigt gick kriget mer eller mindre över i ett ställningskrig, som varken kunde vinnas eller förloras.

Därmed trängdes informationerna om kriget undan av andra eller mer dramatiska ut- och inrikespolitiska händelser i världen. Men kriget har fortsatt och ett stort antal människor dödas i striderna vid fronten. Den politiska situationen är osäker och därmed också förutsättningarna för att få ett slut på kriget.

Tre fredskommissioner försöker nu medla mellan Irak och Iran: en har utsetts av de alliansfria staterna, en annan av de muslimska staterna. Den tredje består av Olof Palme som FN:s generalsekreterares speciella sändebud. På sid 6-9 har jag försökt att ge en bild av vad FN-uppdraget innebär och vad som har uppnåtts under nästan åtta månaders arbete. I en intervju på sidan 21 ger Olof Palme sin bedömning av möjligheterna att uppnå fred.

Kriget har sin grund i flertusenåriga motsättningar mellan perser och araber, det är en politisk konflikt omlandområden och om den viktiga gränslöden Shatt-al-Arab. Men det är också en konflikt med starka inslag av religiösa motsättningar. En medlare – som Olof Palme – kan etablera kontakt mellan de stridande parterna och bidra till att reducera antalet konfliktanledningar. Men freden har en verklig chans, först när den politiska viljan till en uppgörelse föreligger på båda sidor om fronten.

ALLAN LARSSON

Vi nr 29/30 1981

Hur gick det sen?

- fem frågor till Jan Eliasson om medlaruppdrag i Iran/Irak

1. Vilken roll hade du i Olof Palmes medlingsuppdrag?

Jag var Olof Palmes diplomatiska rådgivare i hans roll som FN-medlare i kriget mellan Iran och Irak. Jag fick 1988 ta över Olof Palmes medlarroll. Jag var då Sveriges FN-ambassadör.

Vid det laget hade FNs säkerhetsråd äntligen enats om en resolution om eldupphör och elementen i en fredsuppgörelse. Parterna hade motvilligt gått med på att mötas i förhandlingar i Genève i mitten av augusti.

Mitt under ett nordiskt utrikesministermöte i Sverige, där jag deltog som FN-ambassadör, fick jag ett telefonsamtal från FNs generalsekreterare Perez de Cuellar. Han bad mig leda dessa förhandlingar. Utrikesminister Sten Andersson gav omedelbart sitt stöd till att jag tog på mig detta uppdrag.

Dagen efter åkte jag till Genève för över en månads känsliga och svåra förhandlingar som sedan pågick fram till 1991, då Irak invaderade Kuwait och därmed kortslöt genomförandet av FN-resolutionen. Invasionen möttes av en stark och samlad Internationell reaktion. USA ledde en militär FN-aktion och Iraks trupper tvangs lämna Kuwait inom en kort tid.

2. Hur gick förhandlingarna till?

I början av medlingen var Olof oppositionsledare och hade då större frihet att bedriva skytteldiplomati i regionen. Kriget hade blivit oerhört blodigt sedan utbrottet i september 1980. Sommaren 1981 såg vi några öppningar för en fredlig lösning.

Vi hoppades i medlingsgruppen att båda parter hade intresse av att avsluta kriget. Olof och jag hade fått god kontakt med en ledande mulla i Iran, Ayatollah Beheshti. Han hade bott i Tyskland och vi talade god tyska med honom (till övriga FN-medarbetares frustration). Någon vecka efter vårt positiva samtal med honom dödades Beheshti vid ett terrorattentat genomfört av Mojaheddin-khalkrörelsen.

Detta var ett allvarligt bakslag. Beheshti hade förstått att varken Iran eller Irak kunde vinna kriget militärt. Han hade visat stort intresse för Olof Palmes planerade väg för att genomföra säkerhetsrådets resolution 598. När vi fick budskapet om hans död utbröt stor förstämning i förhandlingsdelegationen. Jag minns Olofs besvikelse och känsla av att börja om från början.

3. Vad var grunden för era medlingsförslag?

Utgångspunkten i vårt medlararbete var att ingen part skulle göra några territoriella vinster. Detta accepterade både Iran och Irak – i princip. I realiteten hade dock båda som mål att vinna militär seger. I medlingen arbetade vi i två perspektiv – en övergripande lösning och steg-för-steg-framsteg mot en lösning.

4. Hur gick det sen – hur kom ni fram till en lösning, som båda parter kunde acceptera?

Historiskt och ironiskt är att Olof Palmes förslag till fredsuppgörelse 1981 nästan hade samma element som den resolution i FN:s säkerhetsråd som ledde till eld-upphör i augusti 1988. Skillnaden var ett uppslitande krig där 700 000 människor dog och klyftan mellan shiiter och sunniter i den muslimska världen blev förödande stor. Resolutionen var ett resultat av ett samlat tryck från FNs fem permanenta medlemmar och krigströtthet på båda sidor efter nästan åtta års blodigt krig.

5. Hur var det att arbeta internationellt med Olof Palme?

Det var en personlig och professionell fröjd för mig att arbeta med Olof Palme under dessa år. Han var kreativ, drivande, en respekterad lagledare och en tålmodig förhandlare - kanske förvånande för många som följt honom i livlig inrikespolitisk debatt. ”Tålmodet är det största modet” läste han gillande på en tavla med persiska ordspråk i Teheran.

Text och bild: Allan Larsson, chefredaktör, tidningen VI.

